

**ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ
Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΤΕΜΠΕΛΗΣ**

Μιά φορά ο δοξασμένος καλίστης 'Αβδελκαδάρ 'Ελ Μπαρφίδ, βγήκε με τον θεζύρη του για να βρή τον μεγαλύτερο τεμπέλη του τόπου. Σ' εκείνον που πραγματικά θα του άπεδείκνυε πως είναι ο μεγαλύτερος τεμπέλης, θα του χάριζε ένα σακκούλι φλωριά.

Κατέβηκε λοιπόν με το θεζύρη στο μεγάλο πάρκο του παλατιού κι άρχισαν να περπατούν, ψάχνοντας να βρουν τον πιο ξακουστό τεμπέλη. Σε λίγο δεν άργησαν να ιδούν ένα στρατιώτη ξαπλωμένον επάνω στα χόρτα:

— Αυτός είναι ο 'Αχμέτ Βαγδαλής, αφέντη μου, είπε τότε ο θεζύρης. Είναι ο πιο μεγάλος, ο πρώτος τεμπέλης του τόπου. 'Η τεμπελιά του είναι γνωστή σ' ένα κατό χωριά γύρω...

— 'Αχμέτ, του φωνάζει τότε ο θεζύρης... "Ελα να προσκυνήσης τον Σουλτάνο σου!..."

Ο 'Αχμέτ έτρεξε φοβισμένος. Ο καλίστης τότε του είπε:

— Ξέρω πως είσαι καλός πολεμιστής. "Ηθελα όμως να ξέρω και ως πού φθάνει η τεμπελιά σου.

— Θα σου το πω, αφέντη μου, αποκρίθηκε εκείνος. Λοιπόν, μπορεί να είμαι τρεις μέρες νηστικός και να μου παρουσιάσουν πιατέλες όλόκληρες από κουσκούσι, χωρίς να κουνιθώ απ' τη θέσι μου.

Ο Καλίστης ήταν έτοιμος να του δώσει τη σακκούλα με τα φλουριά. Ο τεμπέλης όμως που δεν είχε καταλάβει περί τίνος επρόκειτο, εξακολούθησε:

— 'Αφέντη μου, μη με ξυλίσης για την τεμπελιά μου, για τι ανάμεσα στους δούλους σου υπάρχει κι' άλλος πιο τεμπέλης από μένα. Είναι ο καλλιγράφος από 'Αλή, που με περνάει... ένα κατό φρουριές στην τεμπελιά.

Ο Καλίστης τότε γέλασε και πήγε να βρή τον καλλιγράφο, που ήταν ξαπλωμένος κι' αυτός κάτω από ένα δέντρο. Ο τεμπέλης μόλις είδε τον αρχηγό των Πιστών, τον προσκύνησε:

— Είναι αλήθεια, του λέει ο Καλίστης, αυτά που διαδίδονται; Είσαι πραγματικά ο μεγαλύτερος τεμπέλης του Κράτους μου; "Αν είσαι, θα τιμηθής και θα πάρης την ανταμοιβή, που σου πρέπει.

Ο 'Αλής τότε του απάντησε:

— "Αν βρεθώ στην ακροθαλασσιά και φουσκώσει το κύ-

μα κ' έρθει να με πνίξη, εγώ δεν θα το κουνήσω απ' τη θέσι μου. Θα προτιμούσα να πνιγώ, παρά να σαλέψω.

Ο Καλίστης ήταν πάλι έτοιμος να δώσει τα φλουριά στον τεμπέλη, όταν ο θεζύρης Γιαφφάρ του είπε:

— "Ας εξακολουθήσουμε τον δρόμο μας, ένδοξε Καλίσθη. "Ισως θρούμε περπατώντας και χειρότερους τεμπέληδες.

"Ετσι περπάτησαν πολλή ώρα, όταν ξαφνικά άκουσαν μια φωνή να παρακαλή:

— 'Αλλάχ!... 'Αλλάχ!... Δεν μ' έκανες και μένα Σουλτάνο, να μένω ξαπλωμένος όλη μέρα!...

— Είναι ο 'Ομάρ! είπε ο θεζύρης... ο πιο μεγάλος τεμπέλης του κόσμου.

Ο Καλίστης τότε προσκάλεσε τον τεμπέλη να πάη κοντά του:

— "Ελα δώ, 'Ομάρ! του είπε. 'Εγώ είμαι ο Σουλτάνος σου.

— "Ελα σ' εδω! του απάντησε ο 'Ομάρ...

Κατόπληκτος τότε ο Καλίστης για την τόση τεμπελιά του, έβγαλε να του δώσει τα φλουριά.

— Πάρε αυτά τα χρήματα, του είπε. Είναι το θραβείο της

τεμπελιάς σου...

Ο 'Ομάρ όμως δεν άπλωνε το χέρι του:

— Βάλ' τα στην τσέπη μου, είπε στον Καλίσθη.

— Γιατί; Είσαι κουλός ;

— "Οχι, πολυαγαπημένο μου. 'Αλλά βαρνούμαι ν' άπλώνω το χέρι μου. Βαρνούμαι που ζω, άλλοίμονο!

Και τεντώθηκε τεμπέλικα.

Ο Καλίστης γέλασε με την καρδιά του κ' έβαλε τα φλουριά στην τσέπη του αρχιτεμπέλη της χώρας του.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ

Ο βασιλεύς 'Ερρίκος Δ' της Γαλλίας, ευχαριστιότανε πολύ να παίζη με τα παιδιά του.

Μιά μέρα, ο 'Ισπανός πρεσβευτής που πήγε να τον επισκεφθή στο παλάτι, τον βρήκε να περπατάη με τα τέσσερα και να έχη απάνω στην ράχι του το γυιό του, τον μέλλοντα βασιλέα Λουδοβίκο ΙΓ'.

Χωρίς να ένοχληθῆ καθόλου ο βασιλεύς, ρώτησε τον 'Ισπανό πρεσβευτή:

— Κύριε πρεσβευτά, έχετε παιδιά ;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε,

απάντησε εκείνος.

— "Α! 'Ωραία! Τότε λοιπόν μπορώ να τελειώσω τον γύρω μου, χωρίς να με παρεξηγήσετε.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Ο δάσκαλος. — Για πές μου έσύ μικρέ Πέτρο. "Ας υποθέσουμε ότι ένας άνθρωπος δανείζει τον μπαμπά σου δυο χιλιάδες δραχμές για έξη μήνες, με τόκο 5 ο)ο τον μήνα. Τί θα πληρώση ο μπαμπάς σου, όταν περάσουν οι έξη μήνες ;

Ο μικρός Πέτρος:

— Τίποτε!...

— Πώς τίποτε;... Δεν ντρέπεσαι; Δεν ξέρεις τον κανόνα ;

— "Οχι!... Τον κανόνα τον ξέρω, αλλά ξέρω και τον... μπαμπά μου.

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΑΛΩΠΗ ΚΑΙ ΒΟΤΡΥΣ

Στου κήπου την κληματαριά, να κρέμονται ένα-ένα, είδε μία μέρα η άλεπου, στα φύλια γενομένα.

Κι' αφού είχε όρθοτεντωθῆ κι' άνώφελα πασχίσει μ' όλα της τα πηδήματα μία ρώγα να τρυγήση, μονολογούσε κ' έλεγε, ξυνίζοντας το στόμα,

ή έρμη για παρηγοριά: «"Αγουρα είν' ακόμα!..."»

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

"Η κυρία. — 'Υπηρετήσες στο σπίτι της βαρώνης ντε Φλέρ. "Εχεις κανένα πιστοποιητικό;

"Η υποψηφία υπηρέτρια. — Μάλιστα, κυρία...

"Εχω στη θαλίτσα μου τα άσημένα κουταλάκια της!...

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΩΝ ΟΡΦΑΝΩΝ

Αυτού που πās στη μαύρη γῆς, που θέ να μπῆς στον "Αδη, μη μās ξεχάσης, άμοιρε, και μη μās λησμονήσης,

γιατί λυπούνται τα παιδιά και κλαίν' και λαχταρίζουν που μείνανε στην όρφανιά, στον κάμπο ξαπλωμένα

κι' άλλος τα λέει κακόμοιρα κι' άλλος κατακαυμένα,

Κ' έρχόνται στη μανούλα τους κι' όλο παραπονιούνται:

— Γιατί, μάνα, είμαστε όρφανά και μαυροφορεμένα;

Τί φταιξαμε, μανούλα μου, και δεν λαμπροφορούμε;

Για στόλισέ μας τα όρφανά κι' ας είναι μαύρα ρούχα,

να πā να γονατίσουμε στο μνήμα του πατέρα,

να τον παρακαλέσουμε νάρθη στο σπίτι πίσω

για να μην κλαίς, μανούλα μου, και να μην κοπανιέσαι κι' αν δεν θελήση για νάρθη, ας κάτσουμε κοντά του, για να μās έχη συντροφιά, να τον παρηγοράμε.